

De dood van Jaap

Ruim een jaar geleden is het nu dat op een zaterdagavond mijn mobiele telefoon ging en ik in het scherm zag dat Ingrid, mijn vriendin, mij belde. Ik nam dus met een enthousiast "hallo" op. Het enige wat ik daarna hoorde was "Monica, Jaap is dood". Ik schrok enorm en riep hoe kan dat nou. Jaap, een beer van een vent, nog maar 42 jaar. De man die mijn vriendin Ingrid zo gelukkig had gemaakt na een heel nare periode in haar leven. Ja, ik wist dat hij een uitgebreid onderzoek had gehad in het ziekenhuis omdat hij de laatste maanden een aantal keren een soort hyperventilatie-aanval had gehad, maar hij was volkomen gezond verklaard ..... en nu dood. Door een mist van tranen reed ik naar Heemstede naar het ziekenhuis waar men Jaap nog met de ambulance naar toe had gebracht. Daar aangekomen vond ik op de intensive care Ingrid zittend naast het lichaam van Jaap. Hij lag daar alsof hij sliep. Ingrid en ik hielden in elkaars armen. Ik voelde zo haar verdriet en pijn. Ingrid wilde graag dat Jaap naar huis gebracht zou worden en dat heb ik ook direct geregeld. Samen reden wij hem in het bed naar beneden waar de rouwauto al klaar stond. Eenmaal thuis hebben we samen Jaap gewassen en gekleed. Hij lag in de kamer, inmiddels een glimlach om zijn mond, zo wonderlijk. Ook ik, die bijna dagelijks met overledenen te maken heb, kon niet geloven dat Jaap daar dood lag. Ik bleef 's nachts bij Ingrid slapen, zodat ze niet alleen zou zijn, maar kreeg 's nachts opnieuw een melding van een overlijden, waardoor ik midden in de nacht heen en weer moest naar Hoorn. De dagen hierna hebben Ingrid, de broer van Jaap en ik de uitvaart besproken en geregeld. In de kerk, waar de kist van Jaap open in het zonnetje stond, las ik de woorden van Ingrid voor. Dat ging goed, maar toen we daarna de kist van Jaap naar achter in de kerk begeleidden om deze te sluiten, liepen de tranen over mijn wangen, heel stil. Achteraf hoorde ik dat iemand, die niet wist dat ik ook een vriendin was van Jaap en Ingrid, had gezegd "Nou, die zal het ook niet lang volhouden in dit vak. Ze loopt zelf al te huilen voor de kist." Wij hebben daar later vreselijk om kunnen lachen. Ze moest eens weten hoe moeilijk het was om deze uitvaart te begeleiden. Het was zo dichtbij, voelde zo verdrietig en was zo oneerlijk. Jaap is begraven naast zijn moeder die twee jaar eerder was overleden. Stom toevallig was dit plekje nog vrij, alsof het voor hem bestemd was. In de ruimte waar we na de begrafenis samen kwamen, hingen de prachtige foto's die Jaap tijdens de vakantie met Ingrid in Rome gemaakt had. De laatste vakantie. Terwijl ze samen nog zoveel plannen hadden. We zijn nu ruim een jaar verder. Een heel moeilijk jaar voor Ingrid, die niet verder wil zonder Jaap, en voor allen om haar heen die haar niet kunnen troosten. Althans, zo voelt het vaak. Het voelt zo machteloos. Je kunt het verdriet niet wegnemen op geen enkele manier. Ingrid is blij dat ik er was, een vertrouwd persoon, om haar te helpen bij het regelen van de uitvaart van Jaap. Ik ben dankbaar dat ik dit voor haar kon en mocht doen, hoe moeilijk ook.